

eli: (La Carne, la Morte e il Diavolo nella Letteratura Romantica) Olipa kerran sangen sokea neitonen, jonka nimi oli Neiti Näppärä. Tämä on hänen tarinansa. MAAILMA Aamuvarhaisella Neiti Näppärän ovelle koputettiin. Ovella oli Maailma. Maailma kävi haastelemaan. -Hyvää huomenta, rakkaani. En ehkä tunne minua vielä, mutta tulet kyllä vielä tuntemaan. Olen Ruhtinas Maailma. Olen tullut näyttämään sinulle kaikki maailman rikkaudet, ihanuudet ja ylellisyydet. Tuletko kanssani? -Ahaa, oikein ruhtinas! No, ei kai tässä muu auta kun laittaa parhaat päälle ja lähteä matkaasi. -Oikein hyvä, laita vain parhaat päälle niin lähdetään matkaan. -Ok. Mutta minun pitää hieman laittautua. Sinistä huulipunaa huuliin ja sen sellaista..... Neiti Näppärä meni kylpyhuoneeseen laittautumaan. Tulee hetken päästä takaisin punaista huulipunaa huulissaan ja päällään kolmanneksi lyhin hameensa ja kolmanneksi pisimmät korkokengät jalassaan. -Hyvä on, rakkaani. Nyt lähdetään..... -Niin tehdäänkin!, sanoi Neiti Näppärä ja niin he lähtivät yhdessä. Maailma vei Neiti Näppärän suuren meren rannalle, jossa oli maailman suurin maailmanpyörä. Sitten he istuutuivat maailmanpyörään ja korkkasivat absinttipullon. Maailmanpyörästä käsin Neiti Näppärän näki kaikki maailman rikkaudet, ylellisyydet ja ihanuudet. Kun Maailma oli näyttänyt ne Neiti Näppärälle, Maailma kysyi: -Tahtoisitko omistaa kaikki nämä ihanuudet, ylellisyydet ja rikkaudet? -No, tottahan toki. En pane lainkaan vastaan tuohon, sanoi Neiti Näppärä. -No, hyvä on. Sinä saat ne, sanoi maailma vieokkaasti punoen juonta. Maailma nimittäin aikoi pian iskeä Neiti Näppärää tietotulvalla. Mutta juuri kun Maailma oli aikeissa iskeä Neiti Näppärää tietotulvalla, Neiti Näppärä keksi sanoa: -Jos sinä kerran olet Maailma, onko totta, että voit olla yhtälailla pieni kuin suurikin asia? -Kyllä, juuri näin asianlaita on. Maailmaan kuuluu kaikki maailman asiat, niin pienet kuin suuretkin asiat. -Onko sitten niin, että voit olla ihan pikkiriikkinenkin asia? -Kyllä voin. Ihan pienenpieni asia. Kyllä vain. -Voisitkohan demonstroida tuon. En nimittäin usko, ennen kuin näen tuon omin silmin. -Jaaha, jaaha. Että oikein demonstroitua vaaditaan. Miten voisit tuon demonstroida sinulle, että uskoisit? -Katsopas esimerkiksi tätä tyhjää absinttipulloa. Voitko mitenkään tulla niin pieneksi, että mahtuisit tämän pullon sisään? -Kyllä voin, tuohan on aivan helppoa, sanoi Maailma. Samassa Maailma sujahti sisälle absinttipulloon. Mutta Neiti Näppäräpäs olikin ovelampi kuin Maailma ja sulki pullon suun korkilla Maailman jälkeen. Ja sinne pulloon Maailma sitten jäikin. Maailman Neiti Näppärä lähetti pullopostina maailmalle, itse hän käveli meren rannasta suoraa päätä kotiin mukanaan kaikki Maailman rikkaudet. LIHA Keskipäivän hetkellä Neiti Näppärän ovelle koputettiin. Ovella oli Liha. Liha kävi haastelemaan. -Hyvää päivää, rakkaani. En ehkä tunne minua vielä, mutta tulet kyllä vielä tuntemaan. Olen Ruhtinas Liha. Olen tullut näyttämään sinulle kaikki lihalliset ilot ja ihanuudet, kaikki rakkauden haaveet täyttyvät syleilyissäni. Tuletko kanssani? -Ahaa, oikein ruhtinas! No, ei kai tässä muu auta kun laittaa parhaat päälle ja lähteä matkaasi. -Oikein hyvä, laita vain parhaat päälle niin lähdetään matkaan. -Ok. Mutta minun pitää hieman laittautua. Punaista huulipunaa huuliin ja sen sellaista..... Neiti Näppärä menee kylpyhuoneeseen laittautumaan. Tulee hetken päästä takaisin sinistä huulipunaa huulissaan ja päällään toiseksi lyhin hameensa ja toiseksi pisimmät korkokengät jalassaan. -Hyvä on, rakkaani. Nyt lähdetään..... -Niin tehdäänkin!, sanoi Neiti Näppärä ja niin he lähtivät yhdessä. Liha saatteli Neiti Näppärän Rakkauden puutarhaan. Rakkauden puutarhassa Neiti Näppärä sai kokea kaikki inhimillisen ja jumalaisen rakkauden ihanuudet ja tuskat. Hän oli ensimmäinen Eeva ensimmäisen Adamin sylissä, Eroksen rakastettu Psykhe, Laulujen laulun Neito, Sapfo ja hänen rakastettunsa, Ruusuromaanin ruusu, Lady Marion, Guinevere, Julia Romeon syleilyissä, Kamelianainen, Woolfin Orlando, Ruusunen ja Lumikki samassa silmänräpäyksessä..... Siinä samassa, kokiessaan rakkauden ihanuusia ja suruja, Neiti Näppärä alkoi kirjoittaa runoja kokemuksistaan rakkauden

puutarhassa. Lopulta runoista alkoi kehkeytyä kirja, salaperäisempi ja mystisempi kuin mikään muu ihmiskäden kirjoittama kirja, joka oli koskaan kirjoitettu. Siinä hytinässä Neiti Näppärä sai tyttärensä. Kauniimman kuin kevät kellot. Kauniimman kuin joutsenet lammella. Kauniimman kuin ensilumi. Kauniimman kuin keskikesän yötön yö. Kauniimman kuin vesipisarat liljankukissa. Kauniimman kuin Kuolema. Niimpä hän kutsui tytärtään Elämäksi. Hänen kanssaan Neiti Näppärä oli sangen onnellinen. Ja kun hän oli saanut kirjansa kirjoitettua, Neiti Näppärä huokaisi hetken uupuneena. "Olipas tuo kaikki ihanaa! Niin synkkää ja julmaa, mutta niin ihastuttavan ihanaa!" Liha hymyili tuolloin viekkaasti, sillä se punoi juonta. Liha nimittäin aikoi iskeä Neiti Näppärää reduktionismilla: "Kaikki on vain lihaa". Mutta juuri kun Liha oli aikeissa iskeä Neiti Näppärää reduktionismilla, Neiti Näppärä keksi sanoa: "Hetkinen, mutta minullehan on tänään ystäviä tulossa kyläilemään! Minun pitää laittaa heille ruokaa!" Samassa Neiti Näppärä tarttui Lihaa jalasta kiinni ja tuuppasi Lihan keittiönsä lihamyllyyn. Siinä hän mylläsi Lihasta jauhelihaa. Jauhelihasta hän taitteli lihamurekettä, jonka hän paahtoi uunissa. Kun ystävät saapuivat, Neiti Näppärä tarjoili heille lihamurekettä. Lihamureke oli erinomaista ja ystävät kiittelivät Neiti Näppärän kokkaustaitoja. Yhdessä heillä oli sangen lystikästä sinä iltana. Sitten vieraat lähtivät ennen keskiyötä. PERKELE Keskiyöllä ovelle taas koputettiin. Neiti Näppärä meni avaamaan. Elämä oli tuolloin jo nukkumassa. Ovella oli pääkallomies viikatteineen. Seurasi seuraava keskustelu. -Hyvää iltaa, rakkaani. En ehkä tunne minua vielä, mutta tulet kyllä vielä tuntemaan. Olen Perkele. Toinen nimeni on Kuolema. Kolmas nimeni on Synti. Yhtäkaikki: olen Pimeyden Ruhtinas, olen tullut vaatimaan sieluasi tilille. Olet viettänyt täällä syntistä elämää, lihallista ja maailmallista elämää ja osasi on täten kuolema. Meidän on tänä yönä määrä matkata ikuisen aamuhämärän maahan ja siitä vielä tuonnemmas Haadeksen ikuisen pimeyden maahan.... -Ahaa, oikein ruhtinas! No, ei kai tässä muu auta kun laittaa parhaat päälle ja lähteä matkaasi. -Oikein hyvä, laita vain parhaat päälle niin lähdetään matkaan. -Ok. Mutta minun pitää hieman laittautua. Mustaa huulipunaa huuliin ja sen sellaista..... Neiti Näppärä menee kylpyhuoneeseen laittautumaan. Tulee hetken päästä takaisin mustaa huulipunaa huulissaan ja päällään lyhin hameensa ja pisimmät korkokengät jalassaan. -Hyvä on, rakkaani. Nyt lähdetään..... -Odotapas vielä pieni hetki, kultaseni.....tuntuu, että sinä pikkasen tuoksut joltakin.....ihan kuin vuohipukilta! Voisitko itsekkin hieman siistiä itseäsi, että rohkenen lähteä kanssasi...? Pimeyden ruhtinas nolostuu hieman, mutta vastaa sitten: -Hyvä on, hyvä on. Laitan hieman parfyymiä kaulaani..... Pimeyden ruhtinas menee kylpyhuoneeseen parfymoimaan itseään. Palaa hetken kuluttua takaisin. -Oijoi! Vieläkin haisee vuohipukilta! Laitapa oikein kunnolla sitä parfyymiä! Pimeyden Ruhtinas menee takaisin kylpyhuoneeseen ja laittaa hieman enemmän parfyymiä. Palaa hetken kuluttua takaisin..... -No, entäs nyt? Sopsisiko tämä teille, arvon neito? -Ei ja ei. Ei alkuunkaan. Laita vieläkin sitä parfyymiä että päästään lähtemään.....Äkkiä nyt! Pimeyden ruhtinas meni vielä kerran kylpyhuoneeseen ja sumutti itseään parfyymillä niin paljon, että ei enää nähnyt selvästi eteenpäin. Puolisokeana hän palasi takaisin olohuoneeseen. -Entä nyt? Sopsisiko vihdoin, että lähdemme? -No tottahan toki! Lähdetään vain!, Neiti Näppärä huikkasi ja tuuppasi pupujussinmuotoisen tyynyn olohuoneen sohvalta Pimeyden ruhtinaan syliin. -Ohhoh, oletpas sinä pehmeä!, huudahtaa Pimeyden Ruhtinas tunnustellessaan tyynyn muotoja. -No, se on vain siksi, että paremmin viihtyisit seurassani, sanoi Neiti Näppärä. -Ohhoh, onpas sinulla pitkät korvat!, ihmettelee Pimeyden Ruhtinas. -No, se on vain siksi, että paremmin kuulisin sinun rakkaudentunnustuksesi, sanoo Neiti Näppärä. -Ohhoh, onpas sinulle pitkät viiksetkin!, sanoo Pimeyden Ruhtinas. -Nyt turpa kiinni tai tulee tupenrapinat! Lähdetään!, sanoi Neiti Näppärä, ja taputti hellästi Pimeyden Ruhtinaan tiukempaakin tiukempien nahkahousujen

verhoamaa takapuolta. -Ohhoh, no lähdetään sitten! Pimeyden Ruhtinas lähti pupujussityyny kainalossaan menemään kohti Haadeksen valtakuntaa. Neiti Näppärä sulki oven heidän perässään ja hymyilee tyytyväisenä. Sinä yönä Neiti Näppärän tytär, Elämä heräsi nähtyään pahaa unta. "Missä olohuoneen pupujussityyny on?", kysyi tytär Neiti Näppärältä. "Musta Pekka vei sen. Mutta nuku sinä ihan rauhassa vain. Hän ei tule enää takaisin. Huomenna hankin sinulle uuden pupujussityynyn." Sitten Neiti Näppärä lauloi tyttärelleen kehtolaulun. Tämän kuultuaan tytär rauhoittui, nukahti ja näki kaunista unta. Neiti Näppärä nukahti tyttärensä viereen ja hänkin näki kaunista unta. Ja Jumala taivaassa katsoi heihin suopeasti hymyillen. Sen pituinen se.